

Anonymiserad version

Översättning

C-141/24 – 1

Mål C-141/24

Begäran om förhandsavgörande

Datum för ingivande:

23 februari 2024

Domstol som begär förhandsavgörande:

Tribunal judiciaire de Nanterre (Frankrike)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

10 januari 2024

Klagande:

TJ

Motpart:

Direction régionale des finances publiques d'Ile de France et de Paris

TRIBUNAL
JUDICIAIRE DE
NANTERRE

■
AVDELNINGEN
FÖR TVISTEMÅL

Första avdelningen

DOM MEDDELAD
DEN

10 januari 2024

[utelämnas]

KLAGANDE

TJ

[utelämnas]

92100 BOULOGNE-BILLANCOURT

[utelämnas]

MOTPART

**DIRECTION REGIONALE DES FINANCES
PUBLIQUES D'IDF ET DE PARIS**

[utelämnas]

75075 PARIS CEDEX 02

[utelämnas]

BAKGRUND TILL TVISTEN

- 1 Genom skrivelse av den 19 december 2019 tillställdes TJ av Direction régionale des finances publiques d'Ile-de-France et de Paris (generaldirektoratet för offentliga finanser i Île de France och Paris) (nedan kallat generaldirektoratet), med tillämpning av artikel L.23 i livre des procédures fiscales (lagen om skatteförfaranden), en begäran om information om och bevis för sina tillgångar i utlandet på två bankkonton [utelämnas], som hade öppnats vid banken UBS i Luxemburg, med avseende på åren 2010–2014.

TJ svarade genom en skrivelse av den 20 februari 2020 och lämnade uppgifter om sin situation.

- 2 Generaldirektoratet ansåg att det svaret var otillräckligt och anmodade därför klaganden, genom skrivelse av den 13 mars 2020, att inkomma med de begärda förtydligandena inom 30 dagar från mottagandet av den skrivelsen [utelämnas] [irrelevant uppgift].
- 3 Genom en skrivelse av den 5 oktober 2020 utfärdade generaldirektoratet ett förslag till rättelse som innebar att en skatt på 60 procent skulle påföras ett belopp på 1 147 856 euro, som var det totala och högsta saldot för tillgångarna på de två ovannämnda bankkonton som hade öppnats hos banken UBS Luxembourg, mellan 2010 och 2014, närmare bestämt per den 31 december 2010, och detta i enlighet med artikel 755 i code général des impôts (den allmänna skattelagen).

Genom skrivelse av den 13 oktober 2020 översände TJ olika handlingar och utdrag från banken UBS Luxembourg för att försöka styrka att de aktuella beloppen hade förvärvats under en preskriberad period.

- 4 Generaldirektoratet lät det meddelade taxeringsbeslutet kvarstå i sitt svar av den 12 november 2020, eftersom generaldirektoratet ansåg att de nämnda beloppens ursprung måste styrkas, även om de eventuellt hade förvärvats under en preskriberad period.

Den 15 december 2020 uppbars tilläggsskatten till ett arvsskattebelopp på 688 714 euro.

- 5 TJ ingav en begäran om omprövning den 30 december 2020, vilken avslogs av skattemyndigheten genom beslut av den 30 juni 2020.

- 6 Den 26 juli 2021 utfärdades ett nytt uppbördsbeslut till samma arvsskattebelopp (688 714 euro).
- 7 Genom beslut av en stämmingsman den 9 augusti 2021 väckte TJ talan mot generaldirektoratet vid Tribunal judiciaire i Nanterre och yrkade på att beslutet av den 30 juni 2020 att avslå hans begäran om omprövning skulle upphävas och på fullständig nedsättning av det indrivna arvsskattebeloppet på 688 714 euro, jämte eventuell dröjsmålsränta, tilläggsavgifter och andra straffavgifter.

8 Enligt de senaste inlagorna som delgavs generaldirektoratet den 10 oktober 2022 har TJ yrkat att Tribunal judiciaire

i första hand, ska

- upphäva generaldirektoratets beslut av den 30 juni 2020 att avslå begäran om omprövning,
- förordna om fullständig nedsättning av det indrivna arvsskattebeloppet på 688 714 euro, jämte eventuell dröjsmålsränta, tilläggsavgifter och straffavgifter,

i andra hand, för det fall tvivel råder om huruvida artikel L.23 C i lagen om skatteförfaranden och artikel 755 i den allmänna skattelagen är förenliga med unionsrätten,

- [utelämnas] [begäran om att hänskjuta en tolkningsfråga till EU-domstolen, formulerad på samma sätt som den första frågan i beslutsdelen],
- förordna om interimistisk verkställighet,

i tredje hand, för det fall Tribunal judiciaire skulle godkänna den aktuella beskattningen helt eller delvis,

- förordna att interimistisk verkställighet av det beslut som ska fattas med stöd av artikel 514-1 i code de procédure civile (civilprocesslagen) inte är möjlig, för att förhindra en allvarlig och irreparabel skada för klaganden så länge som den rättsfråga som denne har tagit upp inte har avgjorts i sista instans,

och under alla omständigheter

- förplikta generaldirektoratet att betala 10 000 euro i enlighet med artikel 700 i civilprocesslagen och att ersätta rättegångskostnaderna.

- 9 TJ har hävdatt att skattemyndighetens beslut att avslå hans begäran om omprövning utgör ett åsidosättande av den fria rörligheten för kapital som garanteras i artikel 63.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt och att beslutet ska upphävas enbart på denna grund.

Han har, till stöd för detta yrkande, hänvisat till den dom som EU-domstolen meddelade den 27 januari 2022 (domstolens dom av den 27 januari 2022 i mål

C-788/19), där en spansk skattebestämmelse konstaterades strida mot den fria rörligheten för kapital. Enligt klaganden liknar den bestämmelsen dem som föreskrivs i artikel L.23 C i lagen om skatteförfaranden och i artikel 755 i den allmänna skattelagen, eftersom dessa i själva verket innebär att preskriptionstiden för skattemyndighetens agerande avseende belopp som innehas på ett odeklarerat bankkonto som har öppnats i utlandet undanröjs i all oändlighet.

Klaganden har i själva verket gjort gällande att skattemyndighetens hållning, som är att tillämpa en ”straffskatt” på 60 procent på tillgångarna, som förvärvades mer än tio år innan skattemyndigheten gjorde sin kontroll, eftersom den inte är nöjd med de bevis som har lämnats vad gäller tillgångarnas ursprung och hur dessa har förvärvats, innebär att myndigheten inte iakttar den tioåriga preskriptionstid som föreskrivs i artikel L.181-0 A i lagen om skatteförfaranden. Detta är ett undantag från den allmänna preskriptionstiden för rättigheter på tre år från det att handlingen registrerades, och det föreskrivs vare sig i artikel L.23 C i lagen om skatteförfaranden eller i artikel 755 i den allmänna skattelagen att den typ beskattning som specifikt avses i artikel L.23 C i lagen om skatteförfaranden utgör ett undantag från nämnda preskriptionsregler.

Slutligen har klaganden gjort gällande att han i förevarande fall hade förvärvat de ifrågasatta tillgångarna för 30 år sedan, när han bodde i Georgien, och att det i dag är uppenbart omöjligt att få fram några bankuppgifter om hans handhavanden i Georgien före år 1991, med hänsyn dels till att det var så pass länge sedan som de aktuella omständigheterna begav sig, dels till det politiska och administrativa kaos som rådde i den staten efter Berlinmurens fall år 1989. Han anser att kravet på att styrka ursprunget för de belopp som har förvärvats för mer än 30 år sedan, mot denna bakgrund, är liktydigt med ett rent och skärt förnekande av den skattskyldiges rätt till försvar.

TJ anser följaktligen att det är nödvändigt att begära ett förhandsavgörande från EU-domstolen, för det fall Tribunal judiciaire fortfarande hyser tvivel om huruvida artikel L.23 C i lagen om skatteförfaranden och artikel 755 i den allmänna skattelagen är förenliga med unionsrätten.

10 Enligt de senaste inlagorna som delgavs TJ den 3 februari 2023 har generaldirektoratet yrkat att Tribunal judiciaire ska

- ogilla TJ:s samtliga yrkanden,
- fastställa tilläggsbeskattningen,
- fastställa avslagsbeslutet av den 30 juni 2021,
- förplikta TJ att ersätta rättegångskostnaderna.

11 Skattemyndigheten har för det första erinrat om att det förfarande som föreskrivs i artikel L.23 C i lagen om skatteförfaranden faller inom ramen för ett mål att bekämpa skatteundandragande, vilket är ett mål av allmänt intresse som

Conseil constitutionnel (Författningsdomstolen) har erkänt vara av konstitutionellt värde. Syftet är således att förmå de skattskyldiga att iaktta sina deklarationsskyldigheter och att visa öppenhet gentemot myndigheten, för att bidra till ett större samhällsansvar i fråga om skatter. Skattemyndigheten har även påpekat att det förfarandet inte utgör någon sanktion eller något straff, utan att det endast är avsett att fastställa och debitera skatt.

Skattemyndigheten har för det andra gjort gällande att det framgår av artikel 755 i den allmänna skattelagen, jämförd med artikel 71 i lagen om skatteförfaranden, att den omständighet som utlöser skatten vid vederlagsfria överlåtelser enligt den första av de bestämmelserna är att personen inte har svarat eller lämnat ett bristfälligt svar på sådana begäranden om information eller bevis som föreskrivs i artikel L.23 C i lagen om skatteförfaranden inom de tidsfrister som föreskrivs i den artikeln. Detta innebär att eftersom begäran om information i förevarande fall ingavs den 19 december 2019 och myndighetens frist för att återkräva skatten inleddes den 24 september 2020 förelåg det inte någon preskription för myndighetens agerande vid den tidpunkten enligt artikel L.181-0 A i lagen om skatteförfaranden.

Slutligen har skattemyndigheten påpekat att i den dom som klaganden har hänvisat till beivrade EU-domstolen avsaknaden av preskription till följd av den föreskrivna mekanismen samt den omständigheten att sanktionerna och böterna var oproportionerliga i förhållande till dem som föreskrivs för liknande överträdelser. Skattemyndigheten anser emellertid dels att åsidosättandet av de rättsliga skyldigheterna i artiklarna 1649 A, 1649 AA och 1649 AB i den allmänna skattelagen, varigenom den omtvistade beskattningsordningen genomförs, omfattas av preskriptionsregler, dels att åsidosättandet av de rättsliga skyldigheterna i artiklarna 1649 A, 1649 AA och 1649 AB i den allmänna skattelagen i förevarande fall inte nödvändiggör någon sanktion, eftersom den föreskrivna mekanismen endast syftar till att fastställa beskattningsunderlaget, medan den skatt på 60 procent som tas ut med stöd av artikel 755 i den allmänna skattelagen inte kan påföras vare sig dröjsmålsränta eller skattetillägg. Skattemyndigheten har härav dragit slutsatsen att den franska beskattningsordningen för tillgångar i utlandet således innebär en rimlig avvägning mellan iakttagandet av de skyldigheter som föreskrivs i gemenskapsrätten och målet av allmänt intresse att bekämpa internationella skattebedrägerier.

- 12 [utelämnas]
- 13 [utelämnas] [närmare uppgifter om förfarandet]

MOTIVERING

A. Unionsrätt

- 14 Artikel 63.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt har följande lydelse: ”Inom ramen för bestämmelserna i detta kapitel ska alla restriktioner för kapitalrörelser mellan medlemsstater samt mellan medlemsstater och tredjeland vara förbjudna.”

I artikel 65 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt föreskrivs dessutom följande:

”1. Bestämmelserna i artikel 63 ska inte påverka medlemsstaternas rätt att

a) tillämpa sådana bestämmelser i sin skattelagstiftning som skiljer mellan skattebetalare som har olika bostadsort eller som har investerat sitt kapital på olika ort[.]

b) vidta alla nödvändiga åtgärder för att förhindra överträdelser av nationella lagar och andra författningar, särskilt i fråga om beskattning och tillsyn över finansinstitut, eller att i administrativt eller statistiskt informationssyfte fastställa förfaranden för deklaration av kapitalrörelser eller att vidta åtgärder som är motiverade med hänsyn till allmän ordning eller allmän säkerhet.

3. De åtgärder och förfaranden som avses i punkterna 1 och 2 får inte utgöra ett medel för godtycklig diskriminering eller en förtäckt begränsning av den fria rörligheten för kapital och betalningar enligt artikel 63.”

- 15 Enligt EU-domstolens fasta rättspraxis utgör en medlemsstats åtgärder som kan avhålla, hindra eller begränsa möjligheter för investerare i denna medlemsstat att investera i en annan medlemsstat restriktioner för kapitalrörelser, i den mening som avses i artikel 63.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (domstolens dom av den 26 september 2000, kommissionen/Belgien, C-478/98, punkt 18, dom av den 23 oktober 2007, kommissionen/Tyskland, C-112/05, punkt 19, och dom av den 26 maj 2016, NN (L) International, C-48/15, punkt 44).
- 16 Den 23 oktober 2019 väckte Europeiska kommissionen talan vid EU-domstolen och yrkade att den skulle fastställa att Konungariket Spanien hade underlåtit att uppfylla sina skyldigheter genom att föreskriva konsekvenser för åsidosättandet av en skyldighet att deklarerera egendom och rättigheter i utlandet med hjälp av ett ”formulär 720” vilka var oproportionerliga i förhållande till det mål som eftersträvades med den spanska lagstiftningen.

Europeiska kommissionen hävdade att det system som hade införts i Konungariket Spanien

– innebar att om inte informationsskyldigheten om egendom och rättigheter i utlandet fullgjordes eller om ”formulär 720” ingavs för sent medförde det att dessa tillgångar skulle kvalificeras som ”omotiverade kapitalvinster” utan möjlighet att åberopa preskription,

- automatiskt påförde ett proportionellt bötesbelopp på 150 procent för det fall informationsskyldigheten om egendom och rättigheter i utlandet inte fullgjordes eller om ”formulär 720” ingavs för sent, utöver fasta böter som var strängare än de sanktionsavgifter som föreskrevs i de allmänna bestämmelserna för liknande överträdelse.
- 17 I sin dom av den 27 januari 2022 (dom av den 27 januari 2022 i mål C-788/19) har EU-domstolen erinrat om följande:
- Behovet av att upprätthålla en effektiv skattekontroll och målet att bekämpa skatteundandragande och skatteflykt ingår bland de tvingande skäl av allmänintresse som kan motivera införandet av en begränsning av den fria rörligheten (se, bland annat, domstolens dom av den 11 juni 2009, X och Passenheim-van Schoot, C-155/08 och C-157/08, punkterna 45 och 46, och dom av den 15 september 2011, Halley, C-132/10, punkt 30).
  - Vad gäller kapitalrörelser föreskrivs det dessutom i artikel 65.1 b i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt att artikel 63 i det fördraget inte ska påverka medlemsstaternas rätt att vidta alla åtgärder som erfordras för att hindra överträdelse av staternas lagar och andra författningar, bland annat avseende beskattning.
  - Den enda omständigheten att en skattskyldig person med hemvist i landet innehar egendom eller rättigheter utanför en medlemsstats territorium kan inte utgöra grund för en allmän presumtion om skatteundandragande eller skatteflykt (se, bland annat, domstolens dom av den 11 mars 2004, de Lasteyrie du Saillant, C-9/02, punkt 51, och dom av den 7 november 2013, K, C-322/11, punkt 60), varvid en bestämmelse som presumerar att det föreligger ett bedrägligt beteende enbart av det skälet att de villkor som föreskrivs i bestämmelsen är uppfyllda, utan att den skattskyldige ges någon möjlighet att motbevisa denna presumtion, i princip går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå målet att bekämpa skatteundandragande och skatteflykt (se, bland annat, domstolens dom av den 3 oktober 2013, Itelcar, C-282/12, punkt 37 och där angiven rättspraxis).
  - Det ankommer på medlemsstaterna att, i avsaknad av harmonisering i unionsrätten, välja de påföljder som de anser lämpliga vid åsidosättande av de skyldigheter som föreskrivs i deras nationella lagstiftning på området för direkt beskattning. De är dock skyldiga att vid utövandet av denna behörighet följa unionsrätten och dess allmänna rättsprinciper, och följaktligen också proportionalitetsprincipen (se, bland annat, domstolens dom av den 12 juli 2001, Louloudakis, C-262/99, punkt 67 och där angiven rättspraxis).
  - Det grundläggande rättssäkerhetskravet utgör i princip hinder för att offentliga myndigheter på obestämd tid kan använda sina befogenheter för att bringa en rättsstridig situation att upphöra (se, analogt, i fråga om konkurrens, dom av den 14 juli 1972, Geigy/kommissionen, 52/69, punkt 21).

– Den nationella lagstiftaren kan visserligen införa en förlängd preskriptionstid i syfte att säkerställa en effektiv skattekontroll och att bekämpa skatteundandragande och skatteflykt i samband med undanhållande av tillgångar i utlandet, förutsatt att preskriptionstidens längd inte går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål, bland annat med hänsyn till mekanismerna för utbyte av information och administrativt bistånd mellan medlemsstaterna (se dom av den 11 juni 2009, X och Passenheim-van Schoot, C-155/08 och C-157/08, EU:C:2009:368, punkterna 66, 72 och 73). Detta gäller dock inte för införandet av mekanismer som i praktiken innebär att den period under vilken skatt kan inkrävas förlängs i all oändlighet eller som gör det möjligt att ändra en preskriptionstid som redan har löpt ut.

18 EU-domstolen uppmanar således till iakttagande av en princip om proportionalitet mellan behovet av att säkerställa den fria rörlighet för kapital mellan medlemsstater samt mellan medlemsstater och tredjeland som föreskrivs i artikel 63 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt och behovet av att säkerställa en effektiv skattekontroll och målet att bekämpa skatteundandragande och skatteflykt.

19 I det målet konstaterade EU-domstolen att

– genom att föreskriva att om informationsskyldigheten inte uppfyllts, eller uppfyllts ofullständigt eller för sent, vad avser egendom och rättigheter i utlandet, så ska icke deklarerade intäkter från dessa tillgångar beläggas med skatt som ”omotiverade kapitalvinster”, utan praktisk möjlighet att åberopa preskription,

– genom att föreskriva att om informationsskyldigheten inte uppfyllts, eller uppfyllts ofullständigt eller för sent, vad avser egendom och rättigheter i utlandet, så ska det utdömas ett proportionellt bötesbelopp på 150 procent av det skattebelopp som beräknats på belopp motsvarande värdet på denna egendom eller dessa rättigheter, vilka kan kumuleras med fasta böter, och

– genom att föreskriva att om informationsskyldigheten inte uppfyllts, eller uppfyllts ofullständigt eller för sent, vad avser egendom och rättigheter i utlandet, så ska fasta böter åläggas, vars storlek inte står i proportion till de böter som föreskrivs för liknande överträdelser i ett rent nationellt sammanhang och vars belopp inte begränsas av ett tak,

har Konungariket Spanien underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 63 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt och artikel 40 i EES-avtalet.

B. Nationell rätt och rättspraxis

20 Enligt artikel 1649 A andra stycket i den allmänna skattelagen är fysiska personer, sammanslutningar och icke-kommersiella företag, som har hemvist eller är etablerade i Frankrike, skyldiga att samtidigt med inkomstdeklarationen, ange

uppgifter om konton som har öppnats, som innehas, som används eller som har stängts i utlandet.

I artikel L.23 C i lagen om skatteförfaranden anges att om den skyldighet som föreskrivs i artikel 1649 A andra stycket i den allmänna skattelagen inte har iakttagits vid minst ett tillfälle under de tio föregående åren, får myndigheten, oberoende av om ett förfarande genomförs för granskning av personens skattemässiga situation, begära att den fysiska person som omfattas av den skyldigheten inom 60 dagar inkommer med samtliga uppgifter om eller bevis för ursprunget till och för tillgångarna på kontot eller enligt livförsäkringsavtalet samt om hur dessa har förvärvats.

Om personen efterkommer begäran om information eller bevis på ett bristfälligt sätt, ska myndigheten förelägga personen att inom 30 dagar komplettera sitt svar och lämna de kompletterande svar som myndigheten önskar.

Enligt artikel L.71 i lagen om skatteförfaranden ska personen, om den inte har svarat eller lämnat ett bristfälligt svar på de begäranden om information eller bevis som föreskrivs i artikel L.23 C inom de tidsfrister som föreskrivs i den artikeln, skönsbeskattas enligt de villkor som föreskrivs i artikel 755 i den allmänna skattelagen. Där anges att tillgångar på ett bankkonto i utlandet, i den mening som avses i artikel 1649 A andra stycket, eller i ett kapitaliseringsavtal eller en liknande typ av placering i utlandet, i den mening som avses i artikel 1649 AA, och vars ursprung och förvärvssätt inte har styrkts inom ramen för det förfarande som föreskrivs i artikel L.23 C i lagen om skatteförfaranden, fram till dess att motsatsen har bevisats, ska anses utgöra tillgångar som har förvärvats utan vederlag och som, vid utgången av de frister som föreskrivs i artikel L.23 C, ska beskattas som en överlåtelse utan vederlag enligt den högsta skattesatsen i tabell 111 i artikel 777, det vill säga enligt den skattesats på 60 procent som är tillämplig på gåvor mellan släktingar efter fjärde generationen och mellan icke-släktingar.

Dessa rättigheter ska beräknas utifrån det högsta värde som myndigheten känner till om tillgångarna på kontot eller i avtalet under de tio år som föregick den begäran om information eller bevis som föreskrivs i artikel L.23 C i lagen om skatteförfaranden, minus värdet av de tillgångar vars ursprung och förvärvssätt har styrkts.

I artikel L.181-0 A i lagen om skatteförfaranden föreskrivs att, med undantag för artikel L.180 första stycket och artikel L.181, kan myndigheten utöva rätten att återkräva sådana skatter och avgifter som anges i den fram till tio år efter det år då den händelse som dessa skatter eller avgifter grundar sig på inträffade när de tas ut på sådan egendom eller sådana rättigheter som anges i artiklarna 1649 A, 1649 AA och 1649 AB i den allmänna skattelagen, såvida det inte av den handling som har registrerats eller lagts fram som en formalitet eller, beträffande förmögenhetsskatt på fastigheter, genom deklarationen och de bilagor som nämns i artikel 982 i samma lag på ett tillräckligt sätt framgår att de skatter eller avgifter som hänför sig till motsvarande egendom eller rättigheter kan utkrävas.

21 I sin dom av den 16 december 2020 preciserade avdelningen för handelsrättsliga tvister vid Cour de cassation (Högsta domstolen) att den beskattningsgrundande händelsen motsvarar utgången av de frister som föreskrivs i artikel L.23 C i lagen om skatteförfaranden och utgör utgångspunkten för den tioåriga preskriptionstid som fastställs i artikel L.181-0 A i lagen om skatteförfaranden (Com., den 16 december 2020, nr 18-16.801).

22 [utelämnas]

23 [utelämnas] [nationell rättspraxis om huruvida artikel L.23 C i lagen om skatteförfaranden, jämförd med artikel 755 i den allmänna skattelagen, är förenlig med konstitutionen]

C. Tolkningsfrågorna

24 Av det ovan anförda följer att enligt ovannämnda bestämmelser kan den skattskyldige motbevisa presumptionen att tillgångarna i utlandet inte har deklarerats i enlighet med förfarandet i artikel L.23 C i lagen om skatteförfaranden och att deras ursprung och förvärvssätt inte har styrkts, efter ett planerat informationsutbyte med skattemyndigheten [utgör tillgångar som förvärvats utan vederlag som är föremål för den högsta skattesatsen enligt skatten vid vederlagsfria överlåtelser], och att den bedömning som myndigheten gör av den bevisning som har lagts fram dessutom kan prövas av domstol om den skattskyldige ifrågasätter denna.

25 Syftet med den ordning som föreskrivs i artikel L.23 C i lagen om skatteförfaranden och artikel 755 i den allmänna skattelagen är för övrigt inte att beivra en skattskyldig med skatterettsligt hemvist i Frankrike som har tillgångar i utlandet och som har underlåtit att uppfylla sin deklarationsskyldighet, genom att påföra straffskatt, utan att fastställa underlaget för en skatt och debitera denna genom att påföra vederbörande den högsta skattesats som i allmänhet gäller i skatteskalen för överlåtelser utan vederlag, om ursprunget och förvärvssättet för de omtvistade tillgångarna inte har styrkts på ett tillfredsställande sätt.

26 Ett åsidosättande av den omtvistade deklarationsskyldigheten ska dessutom beivras med böter enligt artikel 1736 IV i den allmänna skattelagen eller artikel 1766 i den lagen (böter på 1 500 euro för varje konto eller tillgång som inte har deklarerats, vilka höjs till 10 000 euro om kontot finns i en stat eller ett territorium som inte har ingått ett avtal om handräckning med Frankrike för att bekämpa skattebedrägeri och skatteflykt vilket möjliggör tillgång till bankuppgifter).

27 På dessa olika punkter har den franska ordningen inte blivit föremål för några sådana invändningar som riktades mot det system som har inrättats i Spanien och som behandlades i EU-domstolens dom av den 27 januari 2022 (domstolens dom av den 27 januari 2022 i mål C-788/19), på begäran av Europeiska kommissionen.

- 28 Den hänskjutande domstolen har emellertid påpekat att lagstiftaren har infört en längre preskriptionstid på tio år, som utgör ett undantag från de allmänna bestämmelserna och som visserligen inte, sett till dess varaktighet, förefaller gå utöver vad som är nödvändigt för att uppnå målen, men i och med att den inleds när de frister som föreskrivs i artikel L.23 C i lagen om skatteförfaranden löper ut (med andra ord har en utgångspunkt som inte korrelerar med tidpunkten för förvärvet av de tillgångar som innehas i utlandet och de år för vilka beskattningen av de beloppen normalt ska ske) kan myndigheten dock begära att den skattskyldige ska styrka ursprunget för nämnda tillgångar och hur de har förvärvats, inbegripet när de har ingått bland dennes tillgångar i mer än tio år före genomförandet av det förfarande som föreskrivs i artikel L.23 C i lagen om skatteförfaranden, det vill säga under en obegränsad preskriptionstid.

Den hänskjutande domstolen vill således få klarhet i vilka konsekvenser denna ordnings icke preskriptibla verkan får för principen om fri rörlighet för kapital som garanteras i artikel 63 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, såsom den har tolkats av EU-domstolen, bland annat i domen av den 27 januari 2022 (domstolens dom av den 27 januari 2022 i mål C-788/19).

- 29 Tribunal judiciaire anser sig därför vara tvungen att ställa följande frågor till EU-domstolen för förhandsavgörande:

[utelämnas] [frågorna, som upprepas i beslutdelen]

Av dessa skäl

begär Tribunal judiciaire [utelämnas] [närmare uppgifter om förfarandet]

med beaktande av artikel 267 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt,

att EU-domstolen ska meddela ett förhandsavgörande avseende följande frågor:

Fråga nr 1: Ska principen om fri rörlighet för kapital som garanteras i artikel 63 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt tolkas så, att det är tillåtet med skönsbeskattning enligt artikel 755 i den allmänna skattelagen av tillgångar som innehas i utlandet och som inte har deklarerats i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel L.23 C i lagen om skatteförfaranden och vars ursprung och förvärvssätt inte har styrkts, trots att detta medför en icke preskriptibel verkan om den skattskyldige styrker att nämnda tillgångar har ingått bland dennes samlade tillgångar under en period för vilken preskription gäller?

Fråga nr 2: För det fall den frågan besvaras nekande, ska då den slutsatsen dras att alla rättelseförfaranden som grundar sig på ovannämnda bestämmelser ska ogiltigförklaras och detta även om det inte föreligger någon icke preskriptibel verkan i det fall som granskas av skattemyndigheten?

[utelämnas] [vilandeförklaring av målet, närmare uppgifter om förfarandet]

ARBETS
DOKUMENT